

РЕШЕНИЕ

№ 1859

гр. София, 21.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 31 състав,
в публично заседание на 21.02.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Веселина Женаварова

при участието на секретаря Розалия Радева, като разгледа дело номер **6185** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл.78 от Закона за водите /ЗВ/.

Образувано е по жалба от [фирма] против Решение №РР-01-90/05.02.2021г. за отказа за продължаване срока на действие на разрешително №11130066/23.12.2010г. за водовземане от повърхностен воден обект река Искър, издадено от директора на Б. дирекция „Д. район“-П., потвърдено с Решение №60/13.04.2021г. на министъра на околната среда и водите. Жалбоподателят твърди, че оспореното решение е незаконосъобразно, тъй като няма възможност за монтиране на измервателно устройство към съоръжението, поради което до настоящият момент плащат такса на база максимално разрешен лимит на ползваната вода, въпреки минималното използване. Иска се да се отмени решението на директора на Б. дирекция „Д. район“-П. Моли да се отмени решението на директора на Б. дирекция „Д. район“-П.; като преписката се върне на административния орган за даване на указания за монтиране на измервателен уред.

В съд.з. жалбоподателят [фирма], чрез адв.К., поддържа жалбата. Претендира за направените по делото съдебни разноски.

Ответникът - директорът на Б. дирекция „Д. район“-П., р.пр., не се представлява в съд.з. В представено по делото писмено становище оспорва жалбата. Прави възражение за прекомерност на платения от жалбоподателя адвокатски хонорар.

Административен съд София-град, като прецени доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят [фирма] е титуляр на Разрешително за водовземане №11130066/23.12.2010г. от повърхностен воден обект река Искър, като водовземането е с промишлени цели. Разрешителното е със срок на действие от 21.01.2011г. до 31.01.2021г. Лимитът на ползваната вода е до 40 000 куб.м. годишно, а разрешеното водно количество – до 10л./сек. 10л./сек. е и дебитът на помпата, монтирана в съоръжението, чрез което се черпи водата. В Раздел „Условия на водовземането“ са включени задълженията: 1. да извършва ежемесечно наблюдение на монтираното измервателно устройство и отчет на ползваните водни обеми, за които се съставя протокол, който да се изпраща на БДДР в края на всяка година; 2. да поддържа в изправност измервателното устройство за целия срок на действие на разрешителното; като в случай, че се установи неизправност на измервателното устройство се заплаща такса за водоползване на базата на пропускателната способност на съоръжението, на което е монтирано измервателното устройство, за периода на неизплатност или ако този период не може да бъде установен – от последната проверка на Б. дирекция за управление на водите Д. район до момента на възстановяване на изправността му.

Не се спори по делото и видно от представените по делото декларации по чл.194б от ЗВ, за срока на действие на Разрешителното - от 21.01.2011г. до 31.01.2021г., разходомерно устройство на съоръжението не е монитрано, като таксите са се заплащали на базата на максималното разрешено водоползване – 40 000куб.м. годишен воден обем, а не на база пропускателната способност на съоръжението – 10л./сек.

Със Заявление с вх.№РР-01-90/23.10.2020г. на БДДР [фирма] е направило искане за продължаване на срока на действие на разрешителното.

При проверка на заявлението, съгласно чл.47, ал.2 от Наредбата за ползване на повърхностните води с писмо изх.№РР-01-90/1/ от 30.11.2020г. на БДДР на дружеството е дадена възможност в срок до два месеца да отстрани констатирани несъответствия, како представи редица документи, включително протокол за монтиране на измервателно устройство съгласно раздел „Условие на водовземането“ - т.1 и т.2.

С писмо вх.№РР-01-90/3/ от 27.01.2021г. на БДДР-П. дружеството е предоставило поисканата от него информация, с изключение на протокол за монтиране на измервателно устройство, като е изложил съображения, че няма техническа възможност за монтиране на такова устройство към съоръжението.

Въз основа на горното, с оспореното Решение №РР-01-90/05.02.2021г. на директора на Б. дирекция „Д. район“-П. е отказано продължаване срока на действие на разрешително за водовземане на основание чл.68, т.4 вр. с чл.78, ал.1, т.3 и чл.52, ал.1, т.4 от Закона за водите /ЗВ/, поради неизпълнение на условията по издаденото разрешително.

Решение №РР-01-90/05.02.2021г. е оспорено по административен ред пред министъра на околната среда и водите, който с Решение №60/13.04.2021г. е отхвърлил жалбата на [фирма] срещу него и го е потвърдил като правилно и законосъобразно.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима - подадена е от надлежна страна; срещу акт,

който подлежи на обжалване; в преклузивния срок по чл. 149, ал.3 от АПК, което съдът приема, доколкото след като не е намерен на установените за него адреси – [населено място], [улица] и [населено място], бул.Ал.С., не е направен опит издаденото решение на министъра да бъде съобщено по реда на чл.18а, ал.9, а впоследствие и по ал.10 АПК. По съществува на жалбата, съдът взе предвид следното:

Оспореното решение е издадено от компетентен орган съгласно чл.52, ал.1, т. 4 във вр. с чл.78 от ЗВ –директора на БДДР-П. и в предвидената от закона форма.

Съдът не откри допуснати при издаването му съществени нарушения на процесуалните правила, които да са самостоятелно основание за отмяна на оспореното решение.

По съответствието на оспореното решение с материалния закон и неговата цел, съдът съобрази следното:

Продължаването на срока на действие на разрешителното се извършва при спазване на изискванията на чл. 78, ал. 2 от ЗВ, според който органът удовлетворява искането, когато заявление за продължаване срока на действие на разрешително се подава преди изтичането му, не се нарушават нормативни разпоредби, планови предвиждания или обществени интереси и са изпълнени условията на издаденото разрешително.

В конкретният случай не е спорно, че жалбоподателят не е монтирал на съоръжението измервателно устройство, въпреки изричното му задължение да поддържа в изправност такова за целия срок на действие на разрешителното. Причините, поради които инвеститорът не е сторил това са ирелевантни, доколкото същият е имал възможност в рамките на 10-годишния срок на действие на издаденото му разрешително за водовземане, считано от 21.01.2011 г., да поиска изменение на условията за това съгласно чл.72, ал.1, т.2 ЗВ. В тежест на жалбоподателя е да се съобрази и изпълни условията по разрешителното; като рискът от неизпълнение е за негова сметка.

Въпреки, че в конкретното разрешително е предвидено, че при неизправност на устройството, последицата за инвеститора е заплащането на таксата за водовземане на база пропускателната способност на съоръжението – 10л./сек; монтирането на устройството се налага, с цел контролиране на максимално разрешения обем водовземане годишно – 40 000куб.м. Тези два обема са различни, тъй като максималната възможност за водовземане годишно предвид техническите характеристики на съоръжението е 10л. x 60сек. x 60м. x 24 ч. x 365дни, т.е. 315 360 000литра /315 360 куб.м./, което е в пъти над годишния лимит на ползваната вода 40 000куб.м. В случая, предвид установената практика, на заплащане на такси на базата на годишния лимит, при условие, че пропускателната възможност на съоръжението е в пъти по-голяма, може да се направи извода, че бездействието да се монтира измервателно устройство, е и с цел заобикаляне на задължението за плащане на такса според реално ползваните водни обеми.

Предвид гореизложеното, като приема, че условията на разрешителното не са изпълнени, изводите на органа, че липсва нормативно основание за продължаване срока на действие на разрешително №11130066/23.12.2010г., са правилни и законосъобразни, поради което жалбата следва да се отхвърли като неоснователна.

По изложените съображения и на основание чл.172, ал.2 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 31 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] против Решение №РР-01-90/05.02.2021г. за отказа за продължаване срока на действие на разрешително №11130066/23.12.2010г. за водовземане от повърхностен воден обект река Искър, издадено от директора на Б. дирекция „Д. район“-П..

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: